

Čís. 5135.

V žalobě dle §u 35 (36) ex. ř. musí být žádáno rozhodnutí o námitkách proti nároku (proti povolení exekuce), nestačí žalobní návrh na zrušení exekuce. Žalobu, obsahující pouze tento návrh, jest zamítnouti.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv I 1017/25.)

Žaloba dlužníka o zrušení exekuce byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o důvod čis. 4 §u 503 c. ř. s., není způsobilé, by přivedlo změnu napadeného rozsudku, kterým ve věci správně bylo rozhodnuto. Žalobní prosba, která srovnalými rozsudky nižších soudů byla zamítnuta, zní v ten smysl, aby exekuce, povolená usnesením ze dne 2. prosince 1923 k vydobytí pohledávky 2119 Kč 40 h se 6% úroky ode dne 1. prosince 1920 a útratami byla zrušena. Ať již podle přednesených skutkových okolností jde o žalobu podle §u 35 ex. ř., opřenou o skutečnosti nárok rušící, neb o žalobu podle §u 36 ex. ř., uplatňující námitky proti povolení exekuce, v žádném případě žalobce ze skutkových okolností jím tvrzených nevyvodil a nečinil příslušného návrhu žalobního. Návrh žalobní, odpovídající předpisům §u 35 pokud se týče 36 ex. ř. a §u 226 c. ř. s. vubec chybí, naproti tomu návrhu na zrušení exekuce v žalobním žádání vůbec nebylo zapotřebí. Žaloba, tak jak zní, jest jen návrhem na zrušení exekuce. Takový návrh do žaloby podle §u 35, pokud se týče podle §u 36 ex. ř. podle posledního odstavce §u 39 ex. ř. pojat býti může, ale nemusí, protože soud, vyhoví-li právoplatně žalobě, jest povinen podle §u 35 poslední odstavec ex. ř. exekuci zrušiti. Naproti tomu nezbytnou podmínkou pro zrušení exekuce jest návrh žalobní (a na základě jeho vydaný rozsudek) o námitkách proti nároku (a na základě jeho vydaný rozsudek) o námitkách proti nároku pokud se týče proti povolení exekuce v tom smyslu, že se námitkám vyhovuje, a exekuce nebo pokračování v exekuci, nebo pokračování v plnění prodejovém za nepřipustně se prohlašuje, nebo že nárok úhas, že byl zastaven a podobně, pokud se týče že se povolení exekuce prohlašuje za nepřipustně. Vždy musí býti žádáno rozhodnutí o námitkách proti nároku (proti povolení exekuce), a teprve když námitkám právoplatně bylo vyhověno, nastane zrušení exekuce, ať již návrh k tomu směřující v žalobě byl učiněn či nikoliv (§ 35 odstavec čtvrtý ex. ř. a § 163 odstavec první jedn. ř.). Žalobce tedy pochybil pojava jen tento následek a nikoliv jeho podstatný předpoklad po rozumu §u 35 pokud se týče 36 ex. ř. do žalobního návrhu. Žádostí žalobní vymezuje žalobce soudu hranice jeho rozhodovací činnosti a určuje přesně, o čem soud má rozhodnouti. Soud jest návrhem žalobcovým potud vázán, že nesmí žalobci přičknouti více nebo něco jiného, než žádal (§ 405 c. ř. s.). Ježto v tomto případě nejde ani o žalobu určovací, ani o žalobu o plnění, nýbrž jen o návrh na zrušení exekuce, kterému rozsudkem vyhověti nelze, byl žalobní návrh nižšími soudy právem zamítnut. K tomu dlužno ještě podotknouti, že dle

Šu 182 c. ř. s. není soudce povinen, aby stranu, zastoupenou advokátem, poučoval, aby svůj žalobní návrh přizpůsobila svému přednesu a dala mu ráz takový, aby mohlo býti po rozumu §§ 404 a 405 c. ř. s. dle znění prosby žalobní uznáno po právu. Také nejde tu o pouhou formální vadu, jejíž nápravu bylo by zaříditi dle §§ 84 a 85 c. ř. s. K jakým důsledkům vede nepřesné a zákonu neodpovídající stylisování prosby žalobní, patrně v tomto případě, kde dovolatel ještě v dovolacím spise uznává za nutno dovozovati, že podal žalobu jen dle Šu 35 ex. ř. a nikoli též dle Šu 36 ex. ř.

Čís. 5136.

V tom, že věřitel přijal splátku, určenou dlužníkem výslovně na určité položku (§ 1415 obč. zák.), jest spatřovati souhlas věřitelův (§ 863 obč. zák.) s dlužníkovým určením.

Ani při kontokorentním spojení není nadobro vyloučeno, by se strany nedohodly, že se určitý plat má účtovati na určitou položku dluhovou. Pouze použití Šu 1416 obč. zák. jest tu vyloučeno.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv II 395/25.)

K námitkám žalovaného Petra M-a ponechal procesní soud první stolice směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud směnečný platební příkaz zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není sporu o tom, že Jiří M. dluhoval žalobkyni z poskytnutého úvěru různé částky. Bylť tu jednak dluh hypotekární 410.000 Kč, jednak dluh směnečný 60.000 Kč ze sporné směnky, kterou spolu podepsal žalovaný Petr M. Odvolací soud, opakovaně důkazy, zjistil, že Jiří M. poukázal žalobkyni 44.000 Kč, 11.000 Kč a 5.000 Kč, úhrnem tedy 60.000 Kč, určiv tyto částky dle dopisů ze dne 24. února a 12. března 1923 k zaplacení dluhu směnečného (60.000 Kč), a že žalobkyně, tomu neodporujíc, Jiřímu M-ovi v dopisech ze dne 13. března, 14. března, 7. dubna a 11. dubna 1923 oznámila, že zaslané částky připsala mu k dobru. Právem soud odvolací uznal, že byl takto dle Šu 1415 obč. zák. zapraven dluh směnečný. Neboť, dluhuje-li někdo několik položek a zapraví-li dluh jen částečně, rozhoduje především dohoda stran o tom, nač má splátka býti účtována. V tom směru pokládá se za to, že věřitel mlčky souhlasí s prohlášením dlužníkovým (§ 863 obč. zák.), přijme-li bez výhrady splátku, určenou dlužníkem výslovně na určitou položku. Pokud žalobkyně tvrdí, že s nabídkou Jiřího M-a nesouhlasila a souhlasiti nemohla vzhledem k tomu, že dala svolení k odprodeji některých pozemků Jiřího M-a jen s tou podmínkou, že bude kupní ceny použito k částečnému splacení dluhu hypotekárního, ocitá se v rozporu s opačným skutkovým zjištěním odvolacího soudu a s tím, co bylo právě vyloženo s hlediska právního. Nechtěla-li žalobkyně vzhledem k předchozí úmluvě přijati zaslané